

Fülig Jimmy levele Németh Gáborhoz

Csobánka, Főleg út, pontosan nem emlékszek, a csöngő rossz, az ingerkedést lehetőleg mellőzzük!

Kedves Iken Tűszdelt Mekkiszom!

Önségedből kifojólag zalyló hó szombat nyolcadikán rézt vettem a Vastag Margóról elmeveszett zenés-táncos vetélkedőn mint dupla ór, pedig esküszök, nekem is sokkal jobb dolgom lett volna, mint kegyednek, aki távoli maradásával kitüntet.

Aszt vesse rám az első nagykövet, aki nem fél, hoty agyonütöm, hoty a Margóra idomilag érdeklődtem, ezér távolléte fályó hijányként jelentkezett, bár asztán kiderült, hoty csak egy metafora, amit nem kell szószerint elhinni, igazából a könyvnek a széle, ahogy eszt a Valuska nevű szállásmester, akitől a pogrom után indignálódtam, kijuttatta fejezés által a nyomós érveim dacára, de azóta szerencsésen fölépült.

Esz a Valuska etyébként maga az élő optikai szemcsalódás, mer esz etyszerre két helyen van, de nem úgy, mint a régi dalban, hanem, mint a Honolulu-Starnak a kapitánya, az etyik énnye ugyanis koktélokot iszogot a Csejdy nevű illetővel, a másik viszont éjjelnappal tényeket fékesz, ojankor alkoholmentes kiskoronak láccik, talán mer a gukker másik végén van objektíve.

Amuty nevezett Valuska balhorga uriemberhez méltóan emlékesztet, ami szállásmesterbe ritka, mint a kivétel, pláne, hogy még esze is van hozzá, ami abba mutatkoszott meg, hoty bár eredetileg egy nyolc napon túl gyógyuló távoli utalásra készült, Önséged időközben sajnálatosan fölelemelkedett homonáriusmát némi fékevesztett habozás és kézitusa után közlőről kietyenlítettte.

A dzsembori ety furcsa muszeumnak a kertyébe volt, ami ety híres költőről van elneveszve, neve Petrovics, aki etyébként mint nő alussza örök álmát egy kazánkovács révén, mer egy éles tárggyal töpp iszbe mekszurkálták, de ez nem tartoszik ide.

Uty kel neki, miér nem hallgatott a józan észre, mejnek következtébe én kérdezés nélkül magamnál tartok ety olmosbotot, aztán suhi, ami általában tizenkét öltéssel összevarrható régi mélyedést képesz a homlokon.

Asz épületbe etyépként híres régi halottakat treponálnak, szeméjes tárgyaik által, ezek szerint a Piszok Alfréd, aki a hátam közepibe ne jöjjön, muszuemigazgatónak is beválna, lévén hogy a ládája szintén jobblétre szenderültek érték tárgyaival van tele. Szóval, mindenféle rezervátumok vannak itt abríctolva, mer nemcsak, ahogy egy régi könyvben említettem, a naplóról derül ki lassacs-kán, hogy szépirodalom, hanem még a levélről is az lesz világos, mint bünösző a detektivregények végén, hogy direkt prózában van írva.

Jut eszembe, hoty asz igazsgatót nem láttam, de az nem jelenti, hoty teljesen ki van zárva.

Minden estre pár alig még élő uriember és ety natyon szemrevaló női hölgy vett részt szerző képibe, mely szemrevalóságot később egyesek nem méltónak béjegezték, pedig a Pirosköröm minden rossznak elmonta asz állva beszélő

férfiakat, ami szerintem legalább annyira szintiszta szekszizmus, ezér a béjezés következtébe, ami igaz, az igaz, ahogy Önséged mondaná, kiborultam, mint egy ridikül, és szóváltásba keveredtem egy hüje illetővel, ennek asztán később fogantyúja is lett, mer a delikvens elharapószott, bár, a mentőjében legyen mondva, amikor magáhosz tért, töredelmesen megértette, hoty téveset hibázott.

Ami ezáltal föltünt, hoty szavalat köszben mindenki régi, kellemetlen ismerősök inkognitóját vette magára, ami majnem ojan, mint a kimonó, csak olaszul van a maffia miatt, hoty ők is megércsék.

Asz egészet a Színész Pop nevü illető kondoleálta, ami elég szomorú. Ez a Színész Pop állítólag tele köpködi a hangszórót, ami legkevésbé se hibernetikus, ám igen kellemetlen zalyt csap általa, ez most hálisten nem volt, mert a bandája nem hatyta annyiban. A népek errefelé az ilyesmit nevezik művészetnek, ami gusztustalan dolog, ahogy a latin is mondja. Etybe viszont ennek a Popnak igaza volt, az alvilágnak is van romantikája, vegyük csak aszt a régi esetet a Pepita Oféliával, amiről minden résztvevőt mint dzsenderman teljes diszkreditálásomról biztosítok.

A Piszkos Fredet ety nagyon híres amerikai filmszínész adszorbeálta, aki, amikor nem a világot menti meg a Kálvin téren, pihenés köszbe bérgyilkost alakít, ami szemenszedett hazugság, mer az esemény utáni pirulás nélkül aszt mondta, hogy Batáviában együtt ült a Buzgó Mócsinggal, és mikor megkérdeztem tetőle, milyen a börtön fojó sólya, mingyár ojan pofát vágott, mint a Gombperc Hídlakó egy régi történetbe, amit most idő mijatt mellőzők, pedig minden rendes bérgyilkos tuggya, hoty a fogházfolyosón jobbra van egy lépcső, balra a foglár irodája, és a fal végig zöld olaj, sárga szegéllyel. A hirhedt filmszínész, rajtaütésszerűen, ahogy a Vanek elalszik, egy Reich nevü német rendező igen szomorú némafilmjét mesélte el a saját szavaival, de zongora nélkül, mely történet állítólag a tengerbe esett meg, két másik illetővel együtt, ami nagyon sajnálatos, de könnyen előfordulhat akárkivel, ha elég hüje ahhoz, hoty a Piszok Alfréd társaságát forszírozza huzamosabb idejig.

Asztán fölszólalt egy élő Petrovics, de, ahogy elnésztem, erről is lesz majd exhumusz muszeum elnevezve, mert futólag, azaz menekülés köszbe testileg emlékeztet a Nagy Bivajra a Serény Múmiák asztaltársaságából, esz a Petrovics is eszt a bizonyos Reich Jenőt emlegette, aki szerinte a Hopkinsz atyai barátja volt, ami meglep, mert a Hopkinsznak kizárólag ellenségei vannak, és az atyját is sűrű kilét fedi, majd aszt állította, hoty a Tuskó könnyűvérü hölgyeket trenírozott, ami nem lep meg, viszont az, hoty később agronómiát követett el volna a Turó Rudival, a Hopkinsz párválasztási izlésit ismerve, megint csak meglep. A Nagy Bivajnak látszó szeméj monológlya amuty is tele volt homájos célzásokkal, amit a választék miatt úgy is mondhatnék, hoty etyfojtába zsidózott, ami csak kicsit szép, még akkor is, ha a szó jó értelmébe vesszük, de ezzel maj szerencsére neki kell a Mindenhatósággal elszámolni, nem annak, aki végighallgatta, mint például én.

A szeméjes kedvencem, ha meg nem sértem, egy háromnevü szakács volt, aki egy komplett étlapot olvasott föl a halat megvetően, pedig ilyesmiért már a Nagy Levint éhes egyének töppször megverték, csak sajnos a műélvezetet néhol szerelmi történettel marinírozta, amiben fojton egy kövér, autógumiról

elnevezett dalnőt emlegetett a Vanek által, ezeket a részeket töppnyire nyelés köszbe legott átugrottam, elég az hozzám, hoty ez a Vanek állítólag káposztalevelek alatt végeszte egy szekrényben a tengerparton, ami újdonságként hatott, bár jobb emberekkel is előfordult már a prakszisomba, ezért később a szakácsot nyolcszemközt, csak mer ő eleve négyszemü, én meg momentán a lornyonomon át frazíroztam, könnyű spanyol és francia előételek nevével proponáltam poharazás köszbe, ahogy a hejembe José Pombio tette volna, mer nem volnék ety talpig uriember, ha az nem illdomos ijen művészeti események utáni fennforgáskor, de erről maradjon kösztünk a szilícium, mert közben végig mind a ketten ugyanabban a kínai ruhadarabban voltunk, amiről korábban volt szó, csak most kikerülöm ismétlés végett.

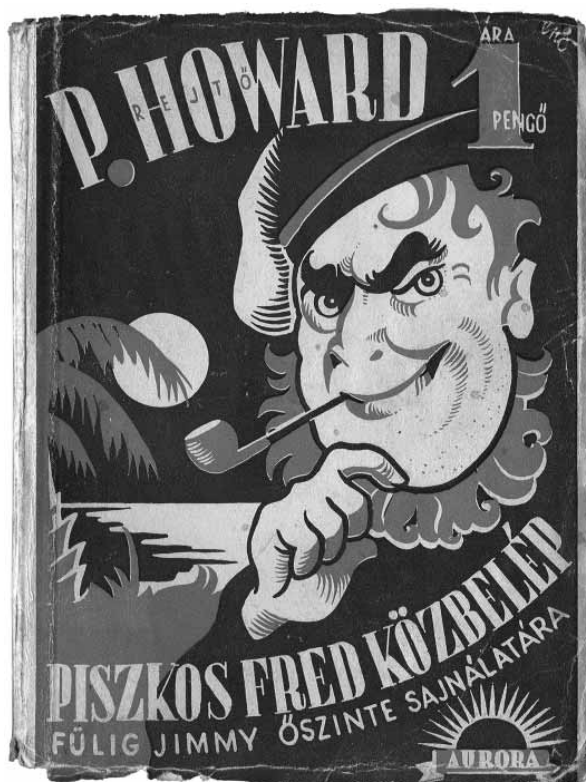
Mindent végzetesen epilálva, ha ez a szépirodalom, hát nem irigylem Önségedet, hoty időről időre ijesmibe kell részt vennie, amit, kösztünk szólva, skandálok, de hát az ízlés egész más, mint a pofonom, amint eszt mindazok, akiknek a nészeteit korábban eltérítettem, nagyszerűen tuggyák, miután viszatérnek a táppénzből.

Maradok tíztelettel:

ügyismint

Fülig Jimmy,

azaz keltmintfent aljas Szamtamtónijó Főhercig.

Pizskos Fred közbelép (Aurora, 1941), az egyik utolsó P. Howard-kötet, Vogel Erik borítórajza